

Makbeto/Akto I

El Vikifontaro

< Makbeto

Indekso : **Makbeto** (1908)
de William Shakespeare
Tradukita de Daniel Henry Lambert
Akto I

Akto II

AKTO UNUA

Enhavo

- 1 Sceno I
- 2 Sceno II
- 3 Sceno III
- 4 Sceno IV
- 5 Sceno V
- 6 Sceno VI
- 7 Sceno VII

Sceno I

SCENO UNUA

Vasta erikejo. Fulmotondras.

Venas TRI SORĈISTINOJ.

UNUA SORĈISTINO.

Ĉu ni, dum la fulmo skuas
Kverkojn, kaj la tondro bruas,
Nin revidos?

DUA SORĈISTINO.

Post movado
Kaj batiĝ' de batalado.

TRIA SORĈISTINO.

Tiam nia reeliro
Estos antaŭ sunsubiro.

UNUA SORĈISTINO.

Kie?

DUA SORĈISTINO.

Sur la erikejo.

TRIA SORĈISTINO.

Kun Makbet' la renkontejo.

UNUA SORĈISTINO.

Venas mi, ho katspirito!

DUA SORĈISTINO.

Bufspirito vokas min. Baldaŭ, baldaŭ!

ĈIUJ.

La malbela estas bela
Al ni, kaj la bel' malbela.
Flugu ni tra la aero,
L' abomena atmosfero.

Sorĉistinoj malaperas.

Sceno II

SCENO DUA

Tendaro apud Foreso.

Trumpetado post la scenejo. Venas la reĝo DUNKANO, MALKOMO, DONALBENO, LENOKSO, kun sia sekvantaro. Ili renkontas vunditan serĝenton.

DUNKANO.

Ho, kiu estas tiu sangkovrito?
Li ŝajne povos doni la plej novan
Rakonton pri l' ribelo.

MALKOMO.

Tiu estas
Serĝento, kiu kun bravec' batalis,
Por ke mi ne kaptigu per la manoj
De malamikoj.

Mi salutas vin,
Vi kuraĝulo, mia kamarado.
Klarigu al la reĝo, kiel staris
L' afero, kiam vi forlasis ĝin.

SERĜENTO.

La rezultato ŝajnis same duba,
Ol kiam forta paro da naĝantoj,
Plektitaj kune per la lacaj brakoj,
Malhelpas la ekzercon de l' naĝarto.
La senkompata Makdonaldo (inda
Je l' nom' de ribelanto, ĉar spiriton
Li havas la malbonan de l' diablo)
Aregon amasigis konfuzitan
El sia okcidenta insularo,
Kaj per la helpo de ŝanĝema sorto
La malbenito jam sukcesis.—Tamen
Makbeto,—kiu plene la titolon
Meritas de heroo,—glav' en mano,
Jam sangkolora pro senĉesaj agoj
De batalad', bravulo sen komparo
Eltranĉis vojon inter batalantoj,
Ĝis Makdonaldon li, vizaĝo kontraŭ
Vizaĝo, ekatakis, kaj rapide
Li senceremonie lian kapon,
Laŭ du duonoj distranĉitan, fiksis
Sur la remparojn de kastelo nia.

DUNKANO.

Ho kuraĝulo, mia brava kuzo!

SERĜENTO.

Kiel ŝippereigaj fulmotondroj
 Naskiĝas en kvieta regiono,
 En kiu la ĝojiga suno brilas,
 Tiel de l' fonto mem de la feliĉo
 Aperis malfeliĉo:—reĝo nobla,
 Apenaŭ la justec' la insulanojn
 Devigis kuri, kiam jen la reĝo
 De Norveguj' l' okazon profitante,
 Kun bataliloj nove poluritaj,
 Kaj fortaj kaj senlacaj soldataroj
 Komencis nin ataki.

DUNKANO.

Ĉu ne tio
 Timigis Bankvon kaj Makbeton?

SERĜENTO.

Vere,
 Sammaniere kiel la paseroj
 Timigas aglojn, la lepor' leonon!
 Por al vi doni la rakonton veran:
 Kun la fortego de l' Vulkan' forĝanta,
 Je l' malamikoj ili martelumis,
 Kvazaŭ banontaj sin en ruĝa sango,
 Kaj konstruontaj domon el kranioj;
 Sed mi ne scias—mi svenema estas—
 Alportu kuracilojn por la vundoj.

DUNKANO.

Paroloj viaj kaj la vundoj vin
 Honorindigas. Ho! la kuracistojn
 Venigu!

Eniras Rosso.

Sed kiu venas?

MALKOMO.

L' inda Graf' de Rosso.

LENOKSO.

Mieno lia montras maltrankvilon,
Kvazaŭ strangaĵojn li rakontos.

ROSSO.

Dio

La reĝon gardu!

DUNKANO.

Nobla graf', de kie
Vi venas?

ROSSO.

De Fiflando, alta reĝo.
Kie fiere flirtas la standardoj
Norvegaj, insultante la landanojn
Per la malvarma ventumado sia.
La reĝo mem kun granda soldataro,
Helpate de senhonta perfidulo,
Graf' de Kordor', komencis la batalon,
Ĝis, kvazaŭ sub la ŝildo de Belono,
Makbeto kontraŭstaris lian forton,
Kaj, en armaĵ' de l' kapo ĝis piedoj,
Al glav' de l' ribelanto sian glavon
Kuraĝe prezentante, fine restis
Venkinto.

DUNKANO.

Senmezure mi gratulas.

ROSSO.

Nun Sveno, reĝo de la Norvegujo,
Proponas la ĉesigon de l' batalo,
Por enterigi siajn mortigitojn;
Sed ni konsentis nur kondiĉe, ke
Li el la reĝa kest' dek mil dolarojn
Elspezu, por profito de la ŝtato.

DUNKANO.

Neniam plu la grafo de Kordoro
Malbonon faros kontraŭ nia lando;
Proklamu, ke li tuj ekzekutadon
Suferos, kaj Makbeto anstataŭos
Lin pri titolo kaj pri havo liaj.

ROSSO.

Ordonoj viaj baldaŭ plenumiĝos.

DUNKANO.

Makbet' rekompencinda nun posedos
De li perditajn juste la honorojn.

Ĉiuj foriras.

Sceno III

SCENO TRIA

Erikejo. Tondro bruas.

Venas la TRI SORĈISTINOJ.

UNUA SORĈISTINO.

Kien vi iris, fratino?

DUA SORĈISTINO.

Por mortigi porkojn.

TRIA SORĈISTINO.

Fratino, kien vi?

UNUA SORĈISTINO.

Maristedzino havis sur genuoj
Kaŝtanojn, manĝadante, manĝadante.
«Ho, al mi donu» diris mi. «Foriru»,
Senhonte la malbelulino kriis!
Foriris ŝia edzo al Alepo,
Ŝipestro de la Tigro:
Sed ha! sen velo aŭ remilo,
Travojaĝante en kribrilo,
Mi venĝos min al ŝi.

DUA SORĈISTINO.

Mi al vi donos fortan venton.

UNUA SORĈISTINO.

Koran dankon kaj konsenton.

TRIA SORĈISTINO.

Duan venton donos mi.

UNUA SORĈISTINO.

Mi da ventoj havas pli,
 Kaj de ĉiu ĉielparto
 Mi alportos, per sorĉarto,
 La blovegion kiel vipon
 Por batadi lian ŝipon.
 Ĉiunokte vekigema,
 Li fariĝos malgrasema,
 Ĉar la iompostioma
 Velko estos superhoma;
 Kvankam li la vivon savos,
 Li la ŝippereon havos.
 Jen vidu!

DUA SORĈISTINO.

Montru, montru.

UNUA SORĈISTINO.

Dikan fingron de piloto,
 Kiu estis dronigoto!

Tamburado post la sceno.

TRIA SORĈISTINO.

Aŭdu, kia tamburado!
 De Makbeto la parado.

Ili dancas ĉirkaŭ la kaldrono.

ĈIUJ.

Ĉiuloken kurieroj

Tra la maroj kaj la teroj,
 Man' en mano, tri knabinoj,
 Ni rondiras sortulinoj.
 Fojojn tri por vi, knabino,
 Tri por ĉiu sorĉistino,
 Ĉar, vi scias, trio tria
 Estas laŭ regulo nia.

Venas Makbeto kaj Bankvo.

MAKBETO.

Taghorojn tiel belajn, en malbelajn
 Ŝanĝitajn, jam neniam mi memoras.

BANKVO.

Kiom da mejloj ĝis Foreso?—Kiu
 Ĉi tiuj estas, kun vizaĝoj palaj
 Kaj strangaj vestoj; kvazaŭ ili estus
 Ne terloĝantoj, tamen staras sur
 La tero? Ĉu vi vivas? Ĉu al vi
 Demandojn fari ni nun povas? Ŝajne
 Vi donas signojn de prudento homa,
 Tuŝante ĉiu la malgrasajn lipojn
 Per la maldika fingro:—Vi virinojn
 Similas, sed la barboj min kredigas,
 Ke vi ne estas tiaj.

MAKBETO.

Se eble diru, kiuj estas vi?

UNUA SORĈISTINO.

Makbet', salutojn, grafo de Glamiso!

DUA SORĈISTINO.

Makbet', salutojn, grafo de Kordoro!

TRIA SORĈISTINO.

Makbet', salutojn, la estonta reĝo!

BANKVO.

Sinjoro, kial tremas vi pro timo
 De profetaĵoj tiel feliĉigaj?

Ĉu vi fantaziaĵoj de l' imago
 Nur estas, aŭ en vero tio, kio
 Vi ŝajnas esti? Vi salutas mian
 Kunulon, lin ĝentile gratulante
 Pri nuna la favor', kun antaŭdiroj
 Pri nobeliĝ' estonta, kaj esperoj
 Eĉ pri reĝeco de li atingebla,
 Igantaj lin distrita esti: vi
 Al mi nenion diras. Se vi havas
 La antaŭscion pri la estonteco,
 Do tion, kion sort' mistera naskos,
 Al mi sciigu, kiu nek petegas
 Favorojn, nek minacojn viajn timas.

UNUA SORĈISTINO.

Salutojn!

DUA SORĈISTINO.

Salutojn!

TRIA SORĈISTINO.

Salutojn!

UNUA SORĈISTINO.

Pli malgranda ol Makbeto,
 Kaj pli granda.

DUA SORĈISTINO.

Malfeliĉa,
 Tamen ol li pli feliĉa.

TRIA SORĈISTINO.

Vi, ne reĝo, reĝojn naskos.
 Do Makbet' kaj Bankv', salutojn!

UNUA SORĈISTINO.

Bankvo kaj Makbet', salutojn!

MAKBETO.

Parolintinoj pri sekretoj, haltu;
 Klarigu; pro la morto de Sinelo
 Mi nepre estas grafo de Glamiso,
 Sed kiel de Kordoro? De Kordoro
 La grafo vivas en prospera plano

La grajo vivas en prospeto plena,
 Kaj, ke mi reĝ' fariĝos, nekredinde
 Estas egale kun la lasta diro.
 Klarigu do, de kie vi ricevis
 Novaĵon tiel strangan? kaj por kio
 Sur tiu ĉi dezerta erikejo
 Vi nin haltigas por proklamoj tiaj.
 Parolu, mi ordonas.

La sorĉistinoj malaperas.

BANKVO.

La tero, same kiel l' akvo, havas
 Vezikojn; ili estas samaspecaj.
 Sed kien ili neniigis?

MAKBETO.

En

L' aeron ĉio tio, kio ŝajnis
 Korphava, fluidiĝis, same kiel
 Vaporo en la venton. Se nur ili
 Ĉi tie restus!

BANKVO.

Ĉu en vero antaŭ

Okuloj niaj ili sin prezentis,
 Aŭ ĉu ni manĝis tiun frenezigan
 Radikon, kiu la prudenton homan
 Dormigas?

MAKBETO.

Infanoj viaj estos reĝoj.

BANKVO.

Vi

Mem reĝo estos.

MAKBETO.

Ankaŭ grafo de
 Kordoro, ĉu ne vere?

BANKVO.

JES, precize

Laŭ tiu melodio. Kiu venas?

Venas Rosso kaj Anguso.

ROSSO.

La reĝo ĝoje aŭdis la rakonton,
 Makbet', pri la sukceso via, kaj
 Sciinte, kiel vi la vivon riskis,
 Kontraŭstarante la ribelantaron,
 Ŝanceliĝante inter la deziro
 Sufiĉe vin laŭdadi, kaj l' admiro
 Al tiaj heroaĵoj, li silentis:
 Kaj poste inter la norvegaj vicoj
 Li trovas vin senlace batalantan,
 Netimigitan per terura morto,
 Al kiu vi aliajn sendis.
 Kaj kiel dum la vintra nordblovego
 Hajlero post hajlero falas teren,
 Tiele kurier' post kuriero
 Konfirmis la novaĵon, laŭdegante
 Al nia reĝo la konduton vian
 En la defendo de reĝregno lia.

ANGUSO.

Ni venas por saluti vin dankeme
 De lia reĝa moŝto:
 Heroldoj kvazaŭ, por vin alkonduki
 Al li ni mem, ne por vin rekompenci.

ROSSO.

Kaj, kiel garantio de honoro
 Pli granda, kiu sekvos, li ordonis
 Ke mi vin nomu grafo de Kordoro:
 Per kiu do titolo nun tutkore
 Mi vin salutas, nobla grafo, ĉar
 Ĝi estas via.

BANKVO.

Kion! Ĉu paroli
 Al ni la veron la diablo povas?

MAKBETO.

La grafo de Kordoro vivas: kial
 Vi venas ĉi tie, kio estas via misio?

vi vestas min per roboj ne ia miaj!

ANGUSO.

Jes, tiu, kiu ĝis nun estis grafo,
 Ankoraŭ vivas, kondamnito tamen
 Laŭ la verdikto justa de la reĝo.
 Ĉu kun la Norvegaro li kuniĝis,
 Aŭ per sekreta help' la ribelantojn
 Subtenis, aŭ kun ambaŭ kunlaboris,
 Por ruinigo de patrujo sia,
 Ne scias mi: sed perfidaĵoj kontraŭ
 La reĝaland' pruvitaj, kaj de li
 Eĉ konfesiĵoj, lin detruis.

MAKBETO.

(Flanken.) Ha!

Glamiso mi, kaj grafo de Kordoro:
 Venonta tamen estas la plej granda.
 (Al Rosso kaj Angus.) Por via ĝentileco korajn dankojn.
 Ĉu vi ne preĝas, ke infanoj viaj
 (Al Bankvo.) Regnestroj estu, kiam tiuj, kiuj
 Min nomis grafo de Kordor', promesis,
 Ke ili seĝon honorindan havos?

BANKVO.

Se vi al tiu diro volus fidi,
 Vi povus kredi eĉ, ke la reĝeco
 Al vi, Kordoro, estas atingebla.
 Mirinde tamen estas, ĉar tre ofte
 Por malbonigi la animojn niajn
 L' inferaj potenculoj veron diras,
 Kaj en aferoj bonaj niajn korojn
 Per malgrandaĵoj gajnas, falingontaj
 Nin poste en aliaj, kiuj traktas
 Esperojn niajn pri ĉiela vivo,
 Por pereigi nin.

(Al Rosso kaj Angus.)

Kun vi parolon, kuzoj.

MAKBETO.

(Flanken.) Du veraĵoj

Diritaj estas, kvazaŭ la prologoj
 Al la majesta akto, kiu faros
 La prezentadon de la reĝa temo.

(Al Rosso kaj Anguso.)

Mi dankas vin. (Flanken.) Ĉi tiu instigado
 Supernatura certe povas esti
 Nek bona, nek malbona;—la rezonoj
 Ĝin pruvas.—Se malbona, kial certan
 Ĝi faris jam promeson pri sukceso?—
 Mi estas grafo de Kordor';—se bona,
 Kial al sugestio cedi, kies
 Fantaziaĵ' terura rigidigas
 Hararon mian, kaj la koron igas
 Batadi nenature, malgraŭ ĝia
 Fikseco, kontraŭ miaj ripoj? Timo
 Estanta ŝajnas malpli konfuziga,
 Ol la imago pri estonta fâro:
 L' ideo teruriga pri mortigo
 Animon mian tiel forte skuas,
 Ke la agado restas nur pensado,
 Kaj nur la estonteco sin prezentas
 Al la spirito mia.

BANKVO.

Ho kunuloj,
 Rigardu kiel nia kamarado
 Distrita estas.

MAKBETO.

(Flanken.) Se la sorto faros
 Min reĝo, sorto sen agado mia
 Min ankaŭ kronu.

BANKVO.

Vidu, li surmetas
 Honorojn novajn, kiel novajn vestojn,
 Al kiuj ni bezonas ĉiam tempon,
 Por kutimiĝi al ilia uzo.

MAKBETO.

(Flanken.) Okazu kio ajn, per homa forto
 Venkebla estas ĉio, krom la morto.

BANKVO.

Makbeto inda, ni deziron vian
 Atendas.

MAKBETO.

Mi pardonon vian petas,
Sinjoroj, forgesaĵojn rememori
Penante. Via daŭra afableco
Sur mia koro, kvazaŭ sur registro,

(Al Bankvo.)

Skribita restas.—Iru ni al reĝo.—
Pripensu la okazintaĵon; juste
Ni, elkonsiderinte la aferon,
Pri ĝi parolu kune nekaŝeme.

BANKVO.

Plezure.

MAKBETO.

(Al Bankvo.) Do sufiĉe. (Al ĉiuj.) Ni foriru.

Ĉiuj foriras.

Sceno IV

SCENO KVARA

Foreso. Salono en la palaco.

Trumpetado. Venas DUNKANO, MALKOMO, DONALBENO, LENOKSO, kaj ilia sekvantaro.

DUNKANO.

Ĉu la ekzekutado de Kordoro
Jam plenumiĝis? La komisiitoj
Revenis?

MALKOMO.

Ne ankoraŭ, via Moŝto.
Sed ĵus parolis mi kun ĉeestinto
ĉ

Ce lia morto, kiu al mi diris
 Ke siajn perfidaĵojn li konfesis
 Tre malkaŝeme, petis la pardonon
 De via reĝa moŝto, kaj spiriton
 Penteman montris: lia adiaŭo
 Al vivo lian vivon plej ornamis.
 La morton li renkontis tiel, kiel
 Volante la trezoron plej valoran
 Forlasi, kvazaŭ nur senutilaĵon.

DUNKANO.

Neeble estas el vizaĝo homa
 Diveni, kion lia kor' pripensas.
 Al li mi vere estus konfidinta
 La tutan mondon.

Venas Makbeto, Bankvo, Rosso, kaj Anguso.

Kuzo plej fidinda.
 La sento de maldankemeco mia
 Min malĝojigis; ne egalvaloras
 Meriton vian mia rekompenco,—
 Se inter la pezil' kaj la pesilo
 Egalapezo restus! Sed en vero
 Ne elpagebla estas mia ŝuldo.

MAKBETO.

Deziro mia servi mian reĝon
 Meriton sian portas. Via moŝto
 Akceptu miajn devojn, kiuj celas
 Servadi vian tronon kaj infanojn,
 Nur plenumebajn per konstanta zorgo
 Protekti vian vivon kaj honoron.

DUNKANO.

Alproksimiĝu, brava militisto,
 Vi estas la plantaĵo mia, ĉiam
 Klopodos mi, ke vi kreskadu plene.
 Ho nobla Bankvo, ankaŭ meritinda
 Vi estas, kaj bonfamo via iru
 Tra l' mondo: do mi ĉirkaŭprenu vin,
 Kaj ĉe la koro tenu.

BANKVO.

Se mi tie
 Fariĝos fruktodona, la rikolton

Akceptu, reĝo mia.

DUNKANO.

Kortuŝite

Pro troo de ĝojeco, mi la larmojn
De malĝojeco sentas: filoj, grafoj,
Parencoj, kaj plej karaj, sciu ĉiuj
Ke ni ordonas, ke reĝrajtojn niajn
Malkomo nia fil' plejaĝa havu,
Kaj lin ni nomas Princ' de Kumberlando,
Kaj li ne nur titole honorigu.
Sed nobeligosignojn, kvazaŭ astroj,
Sur ĉiujn meritintojn mi lumigos.
For, for, al Inverneso, kie ni
Per plej intimaj sentoj kunaliĝos.

MAKBETO.

Mi mem fariĝos la antaŭiranto,—
Por plezurigi la edzinon mian
Pri la alven' de via reĝa Moŝto;—
Do forpermeson petas.

DUNKANO.

Ĝis revido.

MAKBETO.

(Flanken.) La Princ' de Kumberlando! Tiu estos
Nesuperebla malhelpaĵo, aŭ
Mi povos supersalti ĝin, ĉar meze
De vojo mia kuŝas ĝi. Vi steloj,
Lumigu ne al miaj nigraj celoj:
L' okulo ekdormeme palpebrumu,
La man' dezirojn miajn elplenumu.

Foriras.

DUNKANO.

Jes, nobla Bankvo, li bravulo estas:
Kaj liajn farojn laŭdi mi laciĝos
Neniam, kvazaŭ ĝuus mi senĉesan
Festenon. Ni rapidu por ĉeesti
En lia domo, kien li antaŭe
Foriris, por gasteme nin akcepti:
Senegalulo estas li.

Tamburado. Ĉiuj foriras.

Sceno V

SCENO KVINA

Inverno. Ĉambro en la kastelo de Makbeto.

Venas ŜIA GRAFINA MOŜTO MAKBETO, legante leteron.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

«Ili renkontis min dum la tago de mia sukceso; kaj per la rezultato mi konstatis, ke ili posedas scion supernaturan;—kiam mi deziregis fari pluajn demandojn, ili fariĝis aero, en kiu ili malaperis.—Dum mi staris distrite miregigita, alvenis senditoj de l' reĝo, kiuj min salutis «Grafo de Kordoro», per kiu titolo antaŭe la sortulinoj min salutis, antaŭdirinte la estontecon per, «Al vi salutojn, la estonta reĝo!» Ĉi tion mi kredis bone sciigi al vi, la plej kara partoprenantino en mia nobeliĝo, por ke vi kunĝoju kun mi, sciante bone la nobeligon promesitan. Tion atente pripensu, kaj adiaŭ.»

Glamis' vi estas, kaj Kordor', kaj estos...
 Laŭ la promeso. Mi malfidas tamen
 Naturon vian, kiu tro posedas
 Da homa bonkoreco, por sin turni
 Al tia senkompata entrepreno.
 Vi celas nobelecon; la gloram
 Al vi ne mankas, sed la harditeco
 Per kiu la gloram devos agi.
 La altajn celojn volas vi atingi
 Honeste, vi deziras la rikolton
 Maljuste akiritan ĝui, tamen
 Vi timas entrepreni la rimedojn,
 Per kiuj havo estas atingebla.
 Ĉi tien venu, ke mi la kuraĝon
 Al vi enspiru kaj per la pikilo
 De mia lang' incitu vin al ĉio,
 Per kio vi posedos l' aŭreolon
 De l' pov' supernatura de la sorto,
 Al vi, por la kronado, promesitan.

Venas servisto.

Pri kio vi alkuras?

SERVISTO.

Nia reĝo
Hodiaŭ nokte tien ĉi alvenos.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Vi frenezigas: ĉu ne via mastro
Kun li sin trovas? kaj, se estus vere,
Li min sciigus pri la pretigado.

SERVISTO.

Sed, al vi plaĉu, estas vere: venas
La grafo; unu el kunuloj miaj
Lin antaŭiras tiel rapidege,
Ke li apenaŭ inter la spiregoj
Novaĵon tiun povis al mi diri.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Prizorgu lin, senditon pri gravaĵoj.

Servisto foriras.

Raŭkvoĉa estas eĉ la korvo, kiu
Proklamas la eniron de Dunkano
Sub nian remparitan fortikaĵon.
Alproksimiĝu, vi spiritoj, kiuj
Direktas homajn pensojn, nun, mi petas,
Malvirinigu, kaj plenigu min
De l' kapo ĝis piedoj je kruela
Senkompatec'! Densigu mian sangon,
Vi baru ĉiujn eblajn alirejojn
Al pento, tiel ke nenia sento
Bedaŭra pri la celo teruriga
Ŝancelu min, nek inter ĝi kaj ĝia
Efiko estu iu ripoztempo!—
Vizitu miajn mamojn, kaj la lakton
En galon ŝanĝu, vi servantspiritoj
Mortigaj, kie ajn vi, nevideblaj
De la okuloj homaj, konspiradas,
La belon por difekti en naturo.
Nebula nokto, venu, en mantelo
De la plej densa fumo de l' infero,
Por ke armilo mia ne ekvidu
La ŝiron per tranĉrando sia akra
Faritan, nek la ĉieluloj, tra
Mallumo rigardante, ekkriegu:
«Ho, haltu, haltu!»

Venas Makbeto.

Jen vi honorinda
 Glamis'! Kordoro nobla! salutota
 Estonte per eĉ pli majesta nomo:
 Leteroj viaj igis min transpasi
 La nesciantan nunon, kaj mi sentas
 Ke l' estonteco jen ĉeestas.

MAKBETO.

Kara
 Edzin', hodiaŭ nia reĝo venas.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Kaj kiam li foriros?

MAKBETO.

Li intencas
 Foriri morgaŭ.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Ho, foriron lian
 Morgaŭa sun' neniam devas vidi!
 Vizaĝo via, mia Grafa moŝto,
 Similas libron, kies sur folioj
 Strangaĵojn oni legas. Por pasigi
 La tempon enmaskigu la vizaĝon,
 Kaj faru la ŝajnigon de plezuro.
 Per via mano, lango kaj okulo
 La rolon ludu de la gastiganto:
 Mienon havu de senkulpa floro,
 Sed estu la vipero subkuŝanta.
 La gaston, kiu venas, ni regalu;
 Kaj dum ĉi tiu nokto vi konfidu
 Al mi l' aferojn, kiuj dum la tagoj
 Estontaj al ni donos la mastrecon,
 Jes, la superregecon en la lando.

MAKBETO.

Ni plue kunparolos.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Ne, konstanta
 La sintenado estu la koloro

Ŝanĝita ĉiam montras malfortecon.
Al mi la faron lasu.

Ili foriras.

Sceno VI

SCENO SESA

Inverno. Antaŭ la kastelo de Makbeto.

Trumpetado kaj torĉoj. Venas DUNKANO, MALKOMO, DONALBENO, BANKVO, LENOKSO,
MAKDUFO, ANGUSO, kaj ilia sekvantaro.

DUNKANO.

Kastelo tiu ĉi lokiĝis bone.
L' aero kun varmeta dolĉa spiro
La sentojn niajn ĉarme refreŝigas.

BANKVO.

Ĉi tiu vizitanto dum somero,
Amanto de sanktejoj, la hirundo
Konfirmas la impreson, ke ventetoj
Ĉielaj amindumas la naturon
Ĉi tie per spirado sia dolĉa:
Ne estas bret', apogo, nek angulo,
Sur kiu ĝi la neston ne konstruis,
Lulilon kvazaŭ, kie la idaro
Ripozas; mi observis ofte, kie
Ĉi tiuj birdoj naskas kaj loĝadas,
L' aero havas dolĉan bonodoron.

Venas Ŝia grafina Moŝto Makbeto.

DUNKANO.

Regalantino mia jen alvenas!
La amo nia kontraŭ vi kaj viaj
Bezonas dankon. Tiamaniere
Vi petu Dion, ke li rekompencu

Nin pro penadoj viaj, kiujn kaŭzis
La amo nia.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Al vi nia servo,
Se eĉ pli ol centfoje plenumita,
Ne egaligus sin al la honoroj,
Per kies pezo via reĝa Moŝto
Nin ŝargas; pri la nunaj kaj antaŭaj
Ni ĉiam restos viaj petantuloj
Al la ĉielo.

DUNKANO.

Kie nun sin trovas
La grafo de Kordoro? Ni lin sekvis
Post la kalkanoj, por lin anstataŭi,
Kiel la pretigonto, sed li rajdis
Rapide, kaj intencoj liaj karaj
Lin antaŭ ni alportis hejmen. Nobla
Gastigantino, ni hodiaŭ nokte
La gasto via estas.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Ni, servantoj
De via Moŝto, metas la infanojn,
Propraĵon, kaj nin mem en vian konton,
Por ke, saldante ĝin dankeme, ni
Redonu tion, kio estas via.

DUNKANO.

La manon donu; kaj min enkonduku
Al mia gastiganto; ni lin amas
Tre kare kaj al li komplezojn niajn
Daŭrigos. Laŭ permes' afabla via.

Ili foriras.

Sceno VII

SCENO SEPA

La kastelo de Makbeto.

Trumpetado kaj torĉoj. Venas festenordiganto kaj kelkaj servantoj, portantaj pladojn kaj manĝilaron, kiuj trapasas la scenejon.

Poste venas **MAKBETO**.

MAKBETO.

Se la faraĵo estas plenumebla,
 Ju pli farota baldaŭ, des pli bone.
 Se post la mortigad' nenio restus
 Timinda, kaj ni nur la rezultaton
 De l' ago plenumita povus ĝui,—
 Se, post ĉi tiu sola frapo, ni
 Rigardi povus kun okul' trankvila
 La estontecon de la homa vivo,
 Sen tim' kaj sen teruro ni atendus
 La vivon, kiu restas trans la tombo.
 Sed eĉ sur tiu ĉi terglob' ni trovas
 La punon pro Diaĵo ofendita,
 Kaj tiuj samaj iloj, kiujn homoj
 Pretigas kontraŭ siaj kunvivantoj,
 Deturnas ofte la tranĉrandojn kontraŭ
 La elpensintoj de malbonaj faroj.
 La vinon venenitan por aliaj
 Al ni justec' severa en pokalo
 Prezentas, por ke ĝin ni mem eltrinku.
 Al mi Dunkan' duoblamaniere
 Konfidi rajtas; ĉar unue mi
 Per sangligilo, kaj per sankta devo
 Al mia reĝo estas devigata
 La rolon ludi de amik' fidela;
 Mi, due, kiel lia gastiganto,
 La pordojn devus fermi, forte bari
 Kontraŭ la mortigonto, ne mediti
 Mi mem la morton lian; jen Dunkano
 Kun tia majesteco sian tronon
 Okupis, kaj la ŝarĝon de la reĝa
 Ofico tiel sen kulpeco portis,
 Ke liaj virtoj, kvazaŭ dianĝeloj,
 Sonigus tondrobruan trumpetadon,
 Mortigon lian kontraŭprotestante;
 Kaj la kompat' enmaskigite kvazaŭ
 Infano dolĉa, aŭ la kerubaro
 Ĉiela, sur ĉevaloj nevideblaj
 Tra la aer' radjante, la malpian
 Faraĵon al la tuta mond' proklamus,
 Kaj mar' da larmoj ĉion subakvigus.
 Mi havas ne kuraĝon al l' afero,
 Nur efektive la gloramon, kaj
 Gloramo estas incitilo, kiu,
 Spronante ĝis tro alta monta pinto.

Faligas homojn en profundegaĵon.

Venas Ŝia grafina Moŝto.

Ho, kio nova?

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Ĵus la vespermanĝon
Li finis; kial vi de li eliris?

MAKBETO.

Ĉu li pri mi demandis?

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Vi ne scias!

MAKBETO.

Ni ne antaŭeniru pri l' afero;
Li alte min honoris; kaj de ĉiuj
Reputacion oran mi akiris,
Brilegon kies devus mi konservi,
Ne lasi tiel baldaŭ makuliĝi.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Ĉu vi tro multe da espero trinkis
Hieraŭ, kaj post dormo vi vekigis,
Resaniĝinta de l' esperdiboĉo,
Pentema, palvizaĝa? De nuntempo
Mi scios kiel taksi vian amon.
Ĉu volas vi postmeti la kuraĝon
Post la deziro? Ĉu vi do rezignas
De vivo la plej noblan ornamaĵon,
Malkuraĝul' laŭ via propra sento,
Dirante, «volus mi, se mi kuraĝus»,
Simile al la kato, kiu timis
Pro piedmalsekiĝo kapti fiŝojn?

MAKBETO.

Mi petas vin, silentu: ĉion, kio
De vir' farebla estas, kiel viro
Mi farus; kiu fari pli kuraĝus
Ne estas viro.

ŜIA GRAFINA MOŜTO

Tial, kia besto
 Instigis vin al tia entrepreno?
 Ĉar, kiam vi kuraĝis ĝin elfari,
 Vi estis viro; kaj ju pli vi ludus
 La rolon proponitan, des pli viro
 Vi estus. Nek la tempo nek la loko
 Konvenis tiam, kaj vi volis ambaŭ
 Eltrovi: ili nun tre decas, tamen
 Ilia konveneco vin timigas.
 Patrino mi la dolĉan senton konis,
 Donante al suĉanta infaneto
 Nutraĵon, dum ĝi ridetante kuŝis.
 Sed la mampinton mi el la sendentaj
 Dentkarnoj tirus, kaj al ĝi frakusus
 Sur ŝtonojn kapon, se mi tion estus
 Ĵurinta, kiel ĵuris vi pri l' faro.

MAKBETO.

Sed se ni malsukcesus.

ŜIA GRAFINA MOŜTO.

Malsukcesus!
 Firmigu tamen la kuraĝon vian,
 Kaj ni ne malsukcesos. Dum Dunkano
 Eldormos,—ĉar vojaĝo la laciga
 Allogos dormon al okuloj liaj—
 La du servistojn, kiuj staras garde,
 Per vino kaj festeno malsobrigos
 Mi tiel, ke memoro, la gardisto
 De l' cerbo, estos vere nura fumo,
 La domo, kie la prudento loĝas,
 Similos alhemian miksilujon.
 Do kiam ili havos la spiritojn
 En malmodera dormo entrempitajn,
 Ho kion ni ne povos pri Dunkano
 Neprotektata fari? kaj la kulpon
 Aljuĝi al servistoj liaj, kiuj
 Respondos pri ĉi tiu granda krimo?

MAKBETO.

Nur virinfanojn nasku, ĉar spirito
 Sentima via devus sin enigi
 En virojn sole. Ĉu ne oni kredos,
 Post kiam ni ĉi tiujn dormemulojn
 Per sang' ŝmirintaj estos, kaj iliajn
 Ponardojn proprajn estos manuzintaj,
 Ke ili estas liaj mortigintoj?

ŜIA GRAFINO MOŜTO.

Aliamaniere kiu kredi
Kuraĝos, kiam ni pri lia morto
Nekonsoleblan bruan funebradon
Elkrios?

MAKBETO.

Mi sentas nun animfortecon, ĉiun
El miaj membroj al ĉi tiu faro
Terure fortigante. For, la tempon
Kun ŝajno de senzorga ĝoj' pasigu,
Ridetoj kordoloron enmaskigu.

Ili foriras.

Elŝutita el "https://eo.wikisource.org/w/index.php?title=Makbeto/Akto_I&oldid=26074"

Kategorio: Verkoj de 1908

- Ĉi tiu paĝo estis lastafoje redaktita je 19:00, 7 jan. 2015.
- La teksto disponeblas laŭ la permesilo Krea Komunaĵo Atribuite-Samkondiĉe 3.0 Neadaptita; eble aldonaj kondiĉoj aplikeblas. Vidu la uzkondiĉojn por detaloj.